

Pinhász Száde

JERUZSÁLEM

*Magasságokban lebegsz
a boldog csillagok között
fel nem kutatható világok
dicsfénytől ittas útjain.*

*Homlokod bíbor és karmazsin
virágok övezik, mik látnokaid
vércseppjeiből dermedtek
örök kristállyá koronádban.*

*Sugárzó falaidra többé
egyetlen porszem sem tapad.
Olajfáid és pálmáid
mennyei tájban gyökereznek.
Nem víz feléd ösvény
se hegyeken, se tengeren át,
talán csak a megszakadt szív
egyedül ő talál el hozzád.*

*Emlékezetedben még lángolnak
torymaid tűzben és aranyban,
Físáj fia szentélyeidben
a mélységekből szólítja Jehovát.
Ámóc fia még álmodja egyre
trónján ülve az Urat
s a Galileai vérezve roskad le
barna keresztje alatt.*

*Lágyan mosolyogva szállsz
tüzes angyalok szárnyain
Ázsia sárga pusztái s Európa
füstbefült városai fölött,
a nemzetek egén suhansz keresztül
bárgyu tompaságban hevernek a ho-
mályban,
olykor felriadva egymásnak rontanak
s bamba álomba zuhannak ismét vissza.*

*Szárnyalsz kelet felől
Babilón könnyfolyóin átvágva
Hispania sivár dombjai tűnnek
s a germán erdők borzadálya.*

*Nem látnak meg az egerek
ujszágromyaikon rágódva,
de az óceán zöld zsolozsmákra
zendülve téged magasztal.*

*Szánd meg, ó, mennyek virága
az ember elgyötört földjét
mely görnyedve némán viseli
bánat, gonoszság, esztelenség terhét.
Rajtam is könyörülj,
tévelygő vándorán e világnak,
ki vigasztalan útjain botorkál
a lélek gyászos éjszakáján.*

*A kínnal sujtott világ
sátáni sötétjén
tündököljön át tested fehérsége
Isten arája, mennyei menyasszony.
Boldog ki megláthatja
imádott arcod fényét,
boldog, ki megcsókolja
lábfejed fehérét.*

GÁT JÁKOV FORDÍTÁSA

Arnold Zweig

A MEGSZABADÍTOTT JERUZSÁLEM

Estébe hanyatlott a fenyegetett város, falai között visszhangot vert az izgalom moraja. Emberek tömege zúgott minden utcában, amely a templomhoz vezetett fel; áldozati állatok csordái olykor a házak falához szorították őket. Vörös porfelhő közepette terelték a szarvasmarhákat és a juhokat másnap reggelre a szentélybe; tízszeres égőáldozattal kellett esedezni az Istenhez.

Sívitva, jajveszékelve vetették asszonyok a csupasz karjukat férjük nyaka köré, amiért kirendelték őket a kapuk és a külső fal fegyveres őrizetére; a védelem lanyha volt, határozatlan és hit nélkül való. A királyi házak előtt gomolygott a nép. Többen ordították, hogy nyissa meg a király a kincsházát az ellenség előtt, ily módon mentse meg valamennyiőjüket, jóllehet tudták, hogy a kincseskamra üres; mások egy kőhalom körül tolongtak, amilyenhez hasonló még sok maradt a legutóbbi építkezések után; ennek tetejéről bömbölve üvöltözte fejük fölött egy szürke hajú agg, hogy áldozza csak fel Ezékiás az elsőszülöttjét máglyán

Jahvénak, hiszen az egyiptomival kötött szövetségével ő kísértette meg az Istent és bősztette fel a Nagy Királyt. A tömeg tétován és némán hallgatta; egy papnövendék azonban átkozni kezdte a káromlót és tajtékozva követelte megkövezését; a felháborodás hulláma magával ragadta a feltüzelt embereket, félelmük örvongésbe csapott át, kő után mozdult minden kar, az öregembert leráncigálták, darabokra szaggatták, és teljesen betemették kővel. A vár néma maradt; a király nem tartózkodott otthon.

A legkülső falon állt a király, az uralkodói fehér pálcára támaszkodva. Gondterhelten és gyűlölettel pillantott le előrehajoltából a mezőre, amely a felső halastó zsilipje körül húzódott a város előtt. Ezékiás, mint hívei szerették mondogatni, őse, Dávid király barna és fenséges fejét örökölte; arca most természetellenesen petyhüdt volt, és az alig negyvenéves férfi tompa szemmel meredt maga elé. Uralkodásának tizennegyedik évében járt. A nap lement, és a tág mezőben izzópirosan szikráztak fel a sisakok, kardok és lándzsahegyek, amelyek megszámlálhatatlan mennyiségben nyújtóztak a vöröslő égnek, és zsi bongva nyüzsgöttek alatt